

NAGYÖLVEDI GYEREKEK RAJZAI

Czuczor Júlia

Dürčovič Richárd 5. osztály

Szalma Gábor 7. osztály

Nőszövetségi konferencia az Ungi Egyházmegyében

A Szlovákiai Magyar Református Nőegyesület Ung-i Egyházmegyei szervezete 2011. november 27-én 14:00 órai kezdettel egyházmegyei konferenciát és közgyűlést tartott a Deregyői Református Tanulmányi Központban. Az igei szolgálatot Molnárné Miklós Malvina, nagyráskai és abarai lelkipásztor testvérünk végezte 1Pét 4, 10-11 versei alapján. Az alapigéknél alapján – „aki szolgál,

az szeret, és aki szeret, az szolgál” – buzdította és bátorította a nőtestvéreket, hogy mindenki alázattal, de bátor hittel sáfárkodjon a kapott talentumokkal, szolgáljunk mindig élő hittel és reménységgel.

Az igehirdetés után Fülöp Angéla, az országos nőegyesületi elnök képi kivetítéssel és egy rövid előadással ismertette a jelenlévőkkel a 2011-es évi Kárpátmedencei-imanap programját. Ez éven Kárpátalja kerül bemutatásra: ezen terület szépsége, tevékenysége, történelmi emlékei, intézményei, kultúrája és hite. A Kárpát-medencei nőszövetség 2005-ben tűzte ki célul a közös imádság lehetőségét, melyet azóta is minden évben december 4-én tartunk. A lehetőség adott, élünk vele? Pocsai Ibolya, a Kárpátaljai Nőszövetség elnöke buzdít bennünket, hogy minél többen csatlakozzanak az imádkozó közösséghez, hogy együtt fohászkodjunk a Jó Istenhez kegyelemért, megtartó szeretetért.

A konferencia elején és végén Csoma Annamária, az Ung-i egyházmegye nőegyesületének elnöke éneket tanított a nőtestvérekkel, ezzel felkészítve őket az imanap költés részére.

A konferencia után következett az egyházmegyei közgyűlés, melyben elhangzott az elnöknő- és a pénztárnok beszámolója. Az elnöknő beszámolt az egyházmegye gyülekezeteiben működő nőegyesület helyzetéről és reménykedve tekint az előttünk álló munkára. Örömmel mondhatjuk el, hogy pár gyülekezetben újrászerveződik az egyesület, így ha a Jó Isten is úgy akarja, és mi is tesszünk az ügy érdekében, akkor a 15 gyülekezetből 10-ben lesz működő, aktív nőegyesület.

Kondásné Béres Henriett lelkipásztor testvérünk által elmondott záróima és a nőegyesületi himnusz eléneklése után egy kis szeretetvendégségre került sor.

Advent első vasárnapja tehát áldott alkalom volt. A Krisztus eljövételét várva közösen adtunk hálát a Mindenhatónak, hogy a rossz idő ellenére összegyűjtött bennünket, hogy bátorítást kaptunk az egyházi munkákra, hogy ki tudjuk mondani: van értelme és célja Felvidéken a Nőegyesületnek, s igyekszünk gyülekezeti, megyei és országos szinten is együtt szolgálni, nőkként egyen-egyenként is tenni az áldott célért, Isten nevének dicsőítéséért. Ehhez kérjük az Ő áldást mindenkor!

Csoma Annamária

REFORMÁTUS ÚJSÁG

Gyülekezeti tájékoztató

2011. december

XVIII. évf. 12. szám

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.” (Titus 2,11)

Békesség az Olvasónak!

Karácsony tartalmának e Pál apostol által megfogalmazott, szentlelkies ihletésű örök érvényű mai üzenetével köszöntöm a Kedves Olvasót.

„Megjelent” azaz itt van, hozzáférhető. Jézus jelen van világunkban, minden örömteli és könnyekkel teljes eseményében. Olyan világban, amelyben a hangsúlyok érezhetően nem jó helyen vannak, amelyben a minőség egyre inkább háttérbe szorul a mennyiséggel szemben. Erich Fromm híres könyve, a „Bírni és lenni” foglalkozik

A betlehemi Születés-templom

e kettő összefüggéseivel. Ma sok ember a megszerzett és elfogyasztott javakkal méri az élet értékét. Küzdünk e szemlélet ellen, de valljuk meg, összességében kevés eredménnyel. Már amennyire lehetséges a lelki élet fejlődését „eredménynek” nevezni! Sokkal inkább gyümölcs az, amiért mint a parókia udvaron lévő almafa terméséért a gazdája is tesz valamit – metszi, gondozza, permetezi –, ám a termést mégis a Gazda adja. Az élet értékét az találja meg, aki kész annak belső titkait megismerni és a szépségét felfedezni. Ma a közgondolkodásban a kifelé gazdagodó élet számít példaértékűnek. Ennek lett torz gyümölcse az a manipulált, de kisebb részben talán spontán módon is jelentkező válság, aminek hatásait először szellemi téren éreztük, de mostanra gazdasági téren is utolért bennünket. Krisztus – nem elfeledkezve a mindennapi szükségleteinkről – belső emberünkben akar gazdagítani. Azáltal, hogy karácsonykor átlépte az örökkévalóság határmezsgyéjét és belépett embervilágunkba, hogy az ember átléphesse a föld határát és testi mivoltának határát, hogy átléphessen Isten

Immánuel – Velünk az Isten

Feltartóztathatatlanul közeleg az ünnep. Esztendő végét jelzi a naptár, az utolsó hónapét, annak is az utolsó napjaiban aranybetűkkel: Karácsony. Advent küzd a sötétséggel, de a világosság győz. Eljött az, kit régen vártak, „megtört az ősi átok”, s eljön a születés emlékűnepe idén is, mint minden irgalommal teli év záró heteiben. Nagy gondossággal készítjük a díszleteket, melyek között otthonosan érezhetjük magunkat megidézve elmúlt korok boldogult emlékfoszlányait. És a fogadtatás? Túl a borút, sötétséget feledtető, szikrázó és villogó ünnepereklyék díszes során - milyen a szív mélyén? Ott, ahol, ha hagyod, megszólal a csend, fellobban a láng, múlhat a sötétség, oszolhat bánat köde, s újjáteremthet a kegyelem.

Nagytoronya református temploma

„Mert úgy szeretette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” János 3,16.

Mert úgy szerette... s megtehetette a végső Akarat, hogy emberré legyen értünk. Misztérium. Angyalok dicsőítő éneke pecsételi meg, mit évszázadok prófétái szava hirdettek, ha Isten üzent: Ne féljetelek... S valóban nem vesszünk el, ha még erőtlén hitünkkel is, abba a kegyelembe kapaszkodunk, mellyel Isten értünk nyúlt, sőt értünk küldött, mi több mindent Ő adott a megváltás hatalmas tettében, ingyen.

Egyre inkább olyan világban és korban élünk, amikor a „könnyű álmot” ígérők elvesztik hitelüket. Így van ez jól. Jézus mondta: „A világon nyomorúságok van, de biztatok: én legyőztem a világot!” (János 16,33b). Ez nem borúlátó előrejelzés, nem a kilátásaink

ISTENTŐL MEGÁLDOTT KARÁCSONYI ÜNNEPEKET ÉS BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁN a Szerkesztőség

Békesség az Olvasónak!

- folytatás az első oldalról -

mennyei világába. Megjelenése arra kötelez, hogy befogadjuk őt hitben, s a vele való kapcsolatunkat lelkipásztorként is naponként újragondoljuk.

„Üdvözítő kegyelem” ez, amely teret ad az élet minden körülményei között. Jézus anyanyelvén az üdvösség, a szabadítás szava egy értelmezés szerint gyökében annyit jelent, mint „tágasság.” Tágasságra visz ott, ahol szükségét látunk, jelenléte szétfeszíti azokat a kereteket, amelyek megbénítják a terveinket és összeszűkítik a jövőképünket. Jézus egész élete ebben telt. Betegeket gyógyított, éhezőket elégitett meg, elrontott életű embereknek új lehetőségeket adott. A halált, az élet igazi távlatait korlátok közé szorító hatalmasságot legyőzte.

Jézus kegyelme „minden embernek” jelent meg, ezért univerzális, egyetemes. Mindenkié. Isten itt tárta legszelesebbre a karját, amikor Pál apostollal kimondatta: „minden embernek.” Ma, amikor érdekcsoportokkal teljes ez a világ és megosztottsága aligha fokozható, íme van, ami összeköthetne bennünket számítás és sandaság nélkül is: Jézus szeretete, amely átsugárzik az életünkön és fényt, derűt, megbocsátást ad másoknak is. Ha ezt valaki hittel fogadja, nincs feltétele.

Dr. Fodor Ferenc
teológiai tanár
(Sárospatak)

Immánuel – Velünk az Isten

- folytatás az első oldalról -

latolgatása, hanem ténymegállapítás – mindig jelenérvényű. Ma, ki a „realista” ember? Aki „számol” Isten valóságával. És bízik a Győztesben.

Ádvent a készülődés, a várakozás ideje. Reménységgel előre tekinteni, túl az ünnepi időszakon, annak a korszaknak alig sejtethető, de ígérettel teli, eljövendő valóságára. Akkor teljessé lesz a közösségünk Vele, Immánuel – Velünk az Isten (Jel 21,3).

Évente vissza-visszatérő ünnep a karácsony. Hogyan figyelünk az Ünnepekre? Valóban a szeretet ünnepe? Annak a szeretetnek egyre mélyebb megismerésében, mely Krisztusban rajzolódik ki igazán és válhat nyilvánvalóvá számomra is. Sok minden változik, minden ünnep évente más és más, de egy Valaki változatlanul, mindig és örökké az marad. Akinek a közelsége, a Benne való élet - a naponta megvívott küzdelmekkel is - mindennel együtt, amiben Neki, mint emberré lett Isten Fiának már része volt földi, üdvszerző létében. Benne lehetünk közösségben egymással is, mely közösség egészen más, mint a virtuális, vagy formaközösségek.

Alkalom, lehetőség a készülődés, az ünnep időszaka a befelé fordulásra is, az elcsendesedésre. Közösségeinkben az örömteli együttlétre, megkülönböztetett odafigyelésre, mindenre, ami igazán Krisztust, az ünnepeket, a közösségteremtő erőt - Élő Úrként dicsóíti.

Legyen bizonyossággá, szülessen meg szívünkben is: Immánuel – Velünk az Isten!

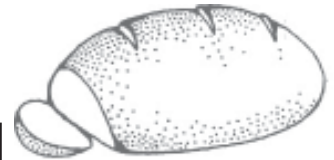

*Egykor, ott megnyílt az ég...
S a titok köztünk megszületett.
Hajnalcsillag, vezess oda!
Szíved, lelked beleremeg,
Értelmed fel sem foghatja...
Mit tett érted a végső Akarat:
Az Ige testté lett.
Neked mondja: Egyetlenem!
S mosolyog rád Krisztusod.*

Tóth Zoltán

Nemcsak kenyérről él az ember

Olvasandó: Jób könyve 5. része

Elifáz beszéde tovább folytatódik. De mielőtt tovább olvassuk, hagy vizsgáljuk meg azt a dolgot, amire Elifáz beszédét alapozza. Ez pedig nem más, mint - (ahogyan jeleztük az előző rész végén) - a saját bölcsessége.

De van e ilyen a teremtménynek? A helyes válasz irányába talán először ez a zsoltárvers mutathat: „A bölcsesség kezdete az ÚR félelme. A józan eszűek mind eszerint élnek. Az ő dicsérete örökre megmarad.” (Zsolt. 111:10) Azt pedig, hogy ki rendelkezik a bölcsesség teljességével – Dániel tanítja meg nekünk: „Ekkor a titok lelepleződött Dániel előtt éjszakai látomásban, Dániel pedig áldotta érte a menny Istenét. Ezt mondta Dániel: Isten neve legyen áldott örökkön örökké, övé a bölcsesség és a hatalom. (Dán. 2: 19 - 20) Ha pedig elolvassuk a Bibliában azokat a verseket, amelyekben a bölcsesség szó előfordul, (66 ilyen vers van) meg fogjuk érteni, hogy nem a teremtmény bölcs, hanem az Teremtő, s Tőle kapjuk a rész szerint való bölcsességet a Szentlélek munkálkodása által. Pál is erre int: „Mert most tükör által

homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten.” (1Kor. 13:12)

Az tehát a helyzet Elifáz beszédével, hogy nem sajátja az a bölcsesség, amit Jóbna elmond, hanem megtanult, sablon szöveg, amelyet ugyan el lehetett mondani minden szenvedőnek, de ha nem ér el vele eredményt a vigasztaló, akkor arról nem a beteg tehet. Viszont amit ilyenkor tennünk lehet, arra Krisztus tanít: „Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgezzetek, és megnyitattik nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik.” (Mt. 7:7-8)

Ha a Krisztus szavaival hasonlítjuk össze Elifáz Jóbna mondott „kioktatását”, szinte önként kínálkozik a felismerés; az utóbbi azt akarja, hogy Istentől megrettenve elnémuljon a zúgolódó. Törődjön bele, hogy nincs más fórum, amely felette ítélezhetne, ezért ne haragítsa magára, mert büntetése csak súlyosbodik zúgolódása által.

„Kiálts csak! Ha nem Istenben bízol és nem öhozá folyamodsz, nyomorúságodban ki segíthet rajtad? A szentek? vö. 15:15 az angyalok, akiknek közbenjárásában bíztak vö. Zak 14:5; Dán 10:5. – 2: Csak a bolond száll szembe Istennel, vagyis azzal az igazsággal, hogy Isten a jókat megjutalmazza, a gonoszokat pedig megbünteti. Ez a magartás azonban biztos pusztulást jelent, akár úgy, hogy közvetlenül éri Isten ítélete, akár úgy, hogy lázongó indulatai emésztik meg testét-lelkét. Ha nem is kimondott vád, de burkolt célzás van ezekben a szavakban is Jób címére.” (Jubileumi kommentár)

A harmadik versben egy általa látott példával támasztja alá, hogy egy balga (Istennel nem törődő) élet jól indult, gyökeret vert. Sikeres volt egy ideig, de aztán semmivé lett. (Isten elvette életét, s mert fiait sem vezette az istenfélelem útjára, nem menthették meg örökségüket). Bántó célzásnak vehette ezt Jób, hiszen gyermekeinek sorsára is vonatkoztathatta. „A kapu az igazságszolgáltatás helye volt a keleti városokban, vö.

31:31; Deut 25:7; Ám 5:10; Ézs 29:21; Zsolt 127:5. A család kipusztulása, anyagi romlása, szétesése a héber gondolkodás szerint a legfájdalmasabb csapás. – 5: A termést tövises ágakkal védték a kártevők ellen, de az éhes beduinok számára ez nem volt akadály. A verset különben a magyarázók a lefordíthatatlanságig romlottak tartják, minden fordítás csak találgatásokon nyugszik. – 6–7: Nem porból támad a veszedelem, azaz nem sorsszerű velejárója a szenvedés az emberi életnek, hanem azt maga az ember hozza a saját fejére. Ha tehát nincs Isten előtt bűn nélküli ember, akkor a szenvedés miatti zúgolódás nemcsak jogosulatlan, hanem esztelen dolog is, ami büntetést érdemel. Csak a bolond zúgolódik Isten ellen, de saját kárára, mert a tapasztalat azt mutatja, hogy makacssága miatt megsemmisítő ítélet jön rá. Legyen ez Jóbna intó példa gyanánt.

Elifáz megmutatja a kivétező utat is Jób számára: adja fel eddig tanúsított dacos magatartását és bizza sorsát Istenre. Ebben természetesen benne kell lenni bűnössége elismerésének is. Leírja Isten gondviselésének működését a világban és biztosítja Jóbna, hogy Istent a világ kormányzásában jó szándékok vezérlik és ő még a büntetést is áldásnak szánja. Felemeli a szegényeket, megvidámítja

a gyászolókat, megszabadítja az alacsonyorsúakat a hatalmasok fondorlataitól. Mindezzel Jóbna az Istenhez fordulásra akarja rábírn.

Elifáz szerint a szenvedés célja, hogy a megpróbált kegyesek még nagyobb áldásban részesüljenek. Tehát minden jóra fordul, ha Jób is ezzel a lélekkel fogadja Isten kezéből a verést. Idilli képet fest a szebb jövőről, de sajnos szép szavai leperegnék Jóbna. (Jubileumi kommentár)

Elifáz beszédének befejező részében sok olyan gondolat hangzik el, amelyek hiteles voltát Krisztus által igazolja Isten. De Jób idejében ez a hitelesítés még hiányzik. Elifáz szavai szép gondolatokat, sőt prófétai ígéreteket is hordoznak Jób sorsát illetően. De magukban véve hiába igazak, ha nem találják szíven Jóbna. Talán azért, mert rossz a hanghordozás, a hangsúly. Így látja ezt a Jubileumi kommentár magyarázója is, amikor ezt írja Elifázról: „Oktató hangon olyan igazságokat közöl Jóbna, amelyeket az maga is jól ismer. Elfelejt, hogy Jób helyzete gyökeresen megváltozott. Nem veszi tudomásul, hogy barátja mi minden ment át és mit szenved. Hiányzik belőle a szenvedő helyzetébe való beleérzés képessége. Beszéde nem más, mint orthodox-pietista közhelyek szeretet nélküli halmozása. Iskolapéldája annak, hogyan

nem szabad egy szenvedőt vigasztalni. A régi kegyességre és a jobb jövőre való utalgatás így eleve kudarcra van ítélve. Elifáz (és általában a barátok szavai mögött) az a gondolat húzódik meg, amelyet a Sátán 1:9 skv. versekben fejezett ki: érdemes jónak lenni, érdemes Istenhez megtérni, mert akkor minden rendbe fog jönni. Ez mindvégig a legfőbb argumentuma, nem csoda, ha Jób válasza még élesebb lesz”.

Ima: Minden bölcsességnek és minden szentségnek forrása áldott Isten, Krisztusban minket megáldó mennyei Atyánk, köszönjük hogy kegyelmedben hordoztad életünket szeretteink életével egyetemben mind e mai napig. Emlékeztess minket szüntelenül, hogy akik Téged szeretnek, „azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott”. (Róm. 8:29) Szentlelkeddel ösztönözz minket, hogy minél tökéletesebben megismerjük Megváltónkat, akit az idők teljességében elküldtél szabadításunkra, s hogy életünk zsinórmértéke legyen. Szenteld meg az adventi készülődést, hogy a karácsonyi örömben minél többen kötelezzék el magukat Szent Fiad követésére. Szentlelkeddel munkáld, hogy jobbá legyünk szívünkben, és hívebben szerethessünk Téged és felebarátainkat a ránk következő esztendőben. Ámen.

- id. f. -

Megrendelhető

a *Szeretetsnapló 2012*, gyülekezeti tudósítások, egyházmegyei beszámolók mellett sok fényképpel és érdekes olvasmányokkal, gyerekdalakkal. Ára 4 Euró, mint az előző években.

Isten kegyelméből a 2012-es évre is előfizethető a **Református Újság**, gyülekezeti lapunk, amely a 19. évfolyamot kezdi. Lapunk megjelenését Önök, az előfizetők teszik lehetővé, s hála a Mindenhatónak nem kell árat emelnünk, mivel előfizetőink hűséggel olvassák az itt megjelent cikkeket. Így az éves előfizetés továbbra is 4,50 Euró.

Mindkét kiadványunk a Lelkészi Hivatalok mellett a Szerkesztőség címén is megrendelhető.

Helyreigazítás

Októberi számunkban megjelent "Hatvan éve konfirmáltak Kisráskán" című cikk szerzője, Csatlós Péter, özvegyként nevezte meg Éles Pálné nőtestvérünket. A sajnálatos tévedésért elnézést kér a lelkipásztor.

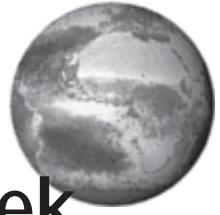
Szerk.

A Református Újság szeptemberi számában megjelent "Keressük meg a Bibliában" megfajtozók névsora: Szabó Ildikó, **Réte**; Halgás Ildikó, **Kulcsod**; Családi Irén, **Nagymegyér**; özv. Szloboda Elemérné, **Réte**; Mackó Zsuzsanna, **Dolná Streda**; Farkas Irma, **Negyed**; özv. Sándor Józsefné, **Réte**; Bóna Sándorné, **Bátorkeszi**; özv. Varga Béláné, **Bátorkeszi**; Kacz Mária, **Macelháza**; özv. Bertók Istvánné, **Barsvárad**; özv. Zsigmond Istvánné, **Garamsalló**; Németh Sándorné, **Nyírágó**; özv. Kovács Lajosné, **Nagysalló**; Tildi Rozália, **Újlót**; özv. Földi Jenőné, **Ersekkéty**; Szabari Erzsébet, **Gömörhorka**; ing. Kolozsi Alica, **Rimaszécs**; Csáji István, **Nagyida**; özv. Kövesdi Jánosné, **Reste**; Pataky Bertalanné, **Migléc**; ing. Damko Valéria, **Reste**; Körtvély Péter, **Tornagörgő**; Szanyi Mária, **Rozsnyó**; Rontó Gabriella, **Nagyida**; Szanko Mónika, **Bertzéte**; Szabó Gyuláné, **Lúcska**; Neckár Katalin, **Kassa**; Végvári Zoltánné, **Kassa**; Bacskai Gézőné, **Kisgérés**; Kiss Erzsébet, **Nagykövesd**; Sallai Albertné, **Kiskövesd**; Máté Istvánné, **Kiskövesd**; Galambos Zoltánné, **Tiszacsernyó**; özv. Kiss Margit, **Tiszacsernyó**; Pál Éva, **Nagyvárkony**; Kiss Magdaléna, **Bodrogszerdahely**; Lázár Mihályné, **Bodrogszerdahely**; Csernyánszky Erzsébet, **Imreg**; özv. Jártas Lászlóné, **Kisújhely**; özv. Taskovics Lászlóné, **Bodrogszerdahely**; Kiss Petronela, **Bodrogszerdahely**; Visnyai Ilona, **Bodrogszerdahely**; Lipán Márta, **Nagykövesd**; Vojtko Andrea, **Királyhelme**; Bók Zoltánné, **Királyhelme**; Rácz Éva, **Örös**; Gerenyi Lászlóné, **Örös**; Kenéz Mária, **Örös**; Balogh Erzsébet, **Mokcsa**; Berta Anikó, **Deregyő**; Dupály Csilla, **Abara**; Erdélyi Csabáné, **Abara**; Révész Tiborné, **Iske**; Kondor Lászlóné, **Vajkóc**; özv. Szanyi Gyuláné, **Kaposkelecseny**; Tóth Sándorné, **Kisráska**

Nyertesek: Kiss Magdaléna, Bodrogszerdahely; Erdélyi Csabáné, Abara; özv. Szloboda Elemérné, Réte; Kacz Mária, Macelháza; ing. Kolozsi Alica, Rimaszécs; Körtvély Péter, Tornagörgő; özv. Zsigmond Istvánné, Garamsalló

VILÁGOLDAL

Hitről hívőknek

Református nő a Vesztfáliai Egyház élén

Anette Kurschus (48) a Vesztfáliai Egyház új elnöke. A nagy többséggel megválasztott Siegen-i esperes német partneregyházunk zsinatának első női elnöke. A református lelkész nő 143 voksot kapott 182 leadott szavazatból. Anette Kurschus 1963-ban született Fuldában. Először az orvosi egyetemen tanult, de rövid idő után teológiai tanulmányokra adta a fejét: Bonn, Marburg, Münster és Wuppertalegyetemeken tanult, 1993-tól gyülekezeti lelkész, 2001 esperes-helyettes, majd 2005-től a legnagyobb egyházmegye, Siegen esperese lett.

Az új „prézsesz” az utolsó hivatalos külföldi útján nemrégiben hazánkba látogató Alfred Bußt váltja, aki nyolc évig vezette az egyik legnagyobb, 2,5 millió tagot számláló németországi protestáns tartományi egyházat. Az új lelkészi elnök beiktatására 2012. március 4-én kerül sor Bielefeldben. Emellett számos egyházi tisztséget is betölt. 2002 óta a református tartományi egyházakat és gyülekezeteket tömörítő Németországi Református Szövetség vezetőségi tagja, a református és uniált (egyesült) tagegyházakat tömörítő Protestáns Egyházi Unió (UEK) liturgiai bizottságának tagja, valamint a Vesztfáliai Egyház teológiai bizottságának elnöke.

Anette Kurschus hajdija, hobbija a zene, különösen is az az „életelíxirként” emlegetett éneklés és a cselló. Néhány héttel ezelőtt vesztfáliai küldöttség járt Magyarországon, útjukról [honlapunkon is beszámoltunk](#).

Anette Kurschus Alfred Bußal

Európa: a becstelenség kifejezése?

E súlyos kérdést Jan - Geerd Heetderks, holland református lelkész, a Hollandiai Protestáns Egyház szóvivője, a Református Egyházak Világközösségének európai elnöke teszi fel, aki nemrég nyilatkozott Európa jelenéről.

Sokak számára az „Európa” szó hitvány kifejezéssé vált, vélekedik a lelkész, amit azzal indokol, hogy az egyetlen terítéken lévő téma a (gazdasági) kötelezettségek és a válság, amelybe bizonyos európai országoknak hála, belesüppedtünk. Igazából sokszor nem magáról Európáról, hanem annak égíse alatt az euróról van szó. Politikusok és döntéshozók vették át az irányítást, a média és az emberek pedig követik őket. Úgy tűnik tehát, hogy Európa mindenekelőtt problémát jelent.

Mi történt az „európai álommal”, teszi a fel a kérdést a szóvivő. Az álommal, amely a második világháború után született és a háborút, a konfliktusok végtelen sorát kívánta elvágni azáltal, hogy az Európát összetartó tényezőkre koncentrált. Arra, amelyek főleg a békéről, az ellentétek áthidalásáról, barátságról és közös értékekről szóltak és amelyek feltételezték, hogy az ellentétek ellenére mi mind egy közös történelem és kultúra részei vagyunk. Úgy tűnik, ez az álom szertefoszlott.

Az utóbbi években az Európáról folytatott viták hátterében már nincs meg az a remény, ami hajdanán az Európáról való gondolkodást jellemezte. A viták témája a gazdaság, a befolyás, az elhatárolódás más gazdasági nagyhatalmaktól. Míg az egyik oldal az „Európa Bástyá” védi magát és kizárja a kontinensről a növekvő gazdaságok menekültjeit és termékeit, addig a másik oldalon Európa sokféle nemzeti visszába húzza.

Egy televíziós műsorban a liberális belga politikus, Verhoffstadt így nyilatkozott: „Európa a nemzetek olvasztótégelye, a zseniális felfedezések, nagyszerű irodalmi művek és kimagasló kultúra bölcsője volt. Kafka zsidó volt, németül írt és Prágában élt. Ez ma már lehetetlen. Ez az Európa a múltunk, amit újra kell teremtenünk a jövőben. Ez ma ez már lehetetlen, ez a múltunk, amit újra kell teremtenünk a jövőben.”

Az európai egyházakban a „másik Európát” kell életben tartanunk, hiszen az egyházak tudatában vannak annak, hogy a gazdaságon, érdekeken és nacionalizmuson kívül más is létezik.

Az Európai Egyházak dokumentumában, az Ökumenikus Kartában 2001-ben ezt így fogalmazták meg: „Meggyőződésünk, hogy a keresztyénség/kereszténység lelki öröksége inspiráló erőt jelent Európa meggazdagítására. Krisztust követő hitünk parancsára minden képességünkkel azon munkálkodunk, hogy létrejöhessen az emberséges és szociálisan érzékeny Európa, ahol érvényesülnek az emberi jogok és azok az alapértékek, amit a béke, az igazságosság, a szabadság, a türelem, az esélyegyenlőség, valamint a szolidaritás jelentenek”. Ennek az álomnak nem szabad szertefoszlania. *Fordította: Völler Dalma*

B I B L I A O L V A S Ó

vezérfonal

1.	V.	2Mózes 1		Máté 1, 1-17
2.	H.	2Móz 2, 1-10	J A N U Á R	Mt 1,18-25
3.	K.	2Móz 2,11-25		Mt 2, 1-12
4.	Sz.	2Móz 3, 1-12		Mt 2,13-18
5.	Cs.	2Móz 3,13-22		Mt 2,19-23
6.	P.	2Móz 4, 1-17		Mt 3, 1-12
7.	Sz.	2Móz 4,18-31		Mt 3,13-17
8.	V.	2Móz 5, 1-11		Mt 4, 1-11
9.	H.	2Móz 5,12-25		Mt 4,12-17
10.	K.	2Móz 6, 1-13		Mt 4,18-25
11.	Sz.	2Móz 6,14-30		Mt 5, 1-12
12.	Cs.	2Móz 7, 1-13		Mt 5,13-16
13.	P.	2Móz 7,14-29		Mt 5,17-26
14.	Sz.	2Móz 8, 1-15		Mt 5,27-37
15.	V.	2Móz 8,16-28		Mt 5,38-48
16.	H.	2Móz 9, 1-12		Mt 6, 1-4
17.	K.	2Móz 9,13-35	Mt 6, 5-8	
18.	Sz.	2Móz 10, 1-20	Mt 6, 9-15	
19.	Cs.	2Móz 10,21-29	Mt 6,16-24	
20.	P.	2Móz 11	Mt 6,25-34	
21.	Sz.	2Móz 12, 1-14	Mt 7, 1-6	
22.	V.	2Móz 12,15-20	Mt 7, 7-14	
23.	H.	2Móz 12,21-33	Mt 7,15-23	
24.	K.	2Móz 12,34-51	Mt 7,24-29	
25.	Sz.	2Móz 13, 1-16	Mt 8, 1-4	
26.	Cs.	2Móz 13,17-22	Mt 8, 5-13	
27.	P.	2Móz 14, 1-14	Mt 8,14-22	
28.	Sz.	2Móz 14,15-22	Mt 8,23-27	
29.	V.	2Móz 14,23-31	Mt 8,28-34	
30.	H.	2Móz 15, 1-21	Mt 9, 1-8	
31.	K.	2Móz 15,22-27	Mt 9, 9-13	

Bibliaiskola második alkalommal Deregyőn

Az októberi alkalmat követően másodszor is sor került a Bibliaiskola előadássorozatára. A rendezők örömmel állapíthatták meg, hogy presbiterek, gyülekezeti munkatársak szeretnének többet tudni szolgálatuk igei alapjáról, törvényi kereteiről és történelmi fejlődéséről. A Református Tanulmányi Központban 2011. november 26-án mintegy 40-en gyűltek össze az Ungi Egyházmegye 8 gyülekezetéből és a református iskola pedagógusai közül, akik Kis Endre József előadását hallhatták a presbiteri tiszt történelmi kialakulásáról és fejlődéséről a magyar református egyházban. Ezt követően a jelenlevők az egyházunk jogrendszeréről hallhattak bevezető előadást Csoma Lászlótól. A meghívott előadó, Rákos Lóránt, az éppen üléselő Zsinaton kellett részt vegyen. Az nyilvánvaló érdeklődés azt mutatja, hogy gyülekezeteink elöljárói igénylik a felkészítést, továbbképzést, szolgálatuk áldottabb és felkészültebb végzése érdekében. Az Úr áldja meg a buzgó szolgálattelvőket.

CsL

Hittel és reménységgel az Ige közelében

Az őszi evangelizációs hét 2011. november 7. és 11-e között zajlott a Református Tanulmányi Központban, Deregyőn. Az Ungi Református Egyházmegye gyülekezetei számára az evangelizációs alkalmak mindig nagy lelki élményt jelentenek. Az egyházmegye esperese, Mártha Géza a Kárpát-medence különböző református gyülekezeteiből szólít meg lelkészeket, akiken keresztül esténként az igei alap mellett betekintést nyerhetünk egy-egy tájegység sajátosságaiba, szolgálatának jellemző vonásaiba. Szász Zoltán lelkipásztor az Aradhoz közeli Pankotáról érkezett. Az ott élő reformátusság és a magyarság már nem meghatározó többség, nem is több száz lelkes gyülekezetekben élnek és szolgálnak, hanem a mi falusi gyülekezeteinkhez hasonló létszámú gyülekezetekben. Ezért is érezte azonnal nagyon közelinek a szolgálattelvőt az esténként 90-110 lelkes hallgatóság. Az igei bizonyosságtevésnek egyedi sajátossága volt a sok életpélda, azok az élet helyzetek, amelyekben helyt kell

állni a keresztyén embernek. A lelkipásztor az igei üzenetek mellett az erdélyi Koinonia egyházi könyvkiadó kiadványaiból is hozott magával. Jó volt látni, hogy a testvérek milyen érdeklődéssel vették kezükbe a bizonyosságtevő könyveket, amelyek szinte az utolsó példányig elfogytak. „Figyelj, népem, tanításomra, fordítsátok felém fületeket, amikor beszélek!” mondja 78. Zsoltárban az Úr. Legyen áldott az Ő neve mindazokért, akik ezeken az estéken Isten beszédére figyeltek.

CsL

Köszöntés Martonfalván

Isten iránti hálával gyűltek össze a martonfalvai és dobócai református egyházközség tagjai 2011. november 6-án a református templomban. A gyülekezet gondnoka, **Czeplédy Aladár** Isten megtartó kegyelméből betöltötte 80-ik életévét. Ezen az alkalmon megjelent a Czeplédy család minden tagja, hogy együtt mondjanak háláimát Isten gondviselő jóságáért e jeles évfordulón úrvacsorai közösséggel ünneplve. A gyülekezet nevében Szőkéné Orémus Zsuzsanna lelkipásztor köszöntötte őt a **Zsoltárok 116:12,14** versével: „Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? Neked áldozom hálaadásnak áldozatával, és az Úr nevéét hívom segítségül.”

A gyülekezet méltányolta a 17 éve tartó hűséggel betöltött gondnoki szolgálatot és ajándékkal kedveskedett az ünnepeltnek. Visszatekintve a múltra elmondható az egyház iránti hűsége, ragaszkodása és szorgalma, melynek látható jelei, hogy gondnoksága alatt több javítás és újítás történt e kis gyülekezet templomán. Istennek adunk hálát mindezért és kérjük, árássa ki áldását továbbra is Gondnok úr életére, szolgálatára, melyet Isten dicsőségére végez.

SzOzs

Testvéri látogatás

Tájékoztató látogatást tett egyházunkban Dr.h.c.Hermann Schaefer és hitvese 2011. november 20-21-én. A Partnerhilfe Alapítvány eddigi vezetője Deregyőn a Szlovákiai Magyar Református Lelkészegyesület elnökével, majd Fazekas László püspökével tárgyalt Komáromban. Tájékoztattott arról, hogy a szervezet munkájára is hatással van a gazdasági válság, ami azt vonja maga után, hogy a fogadó szervezeteknek is újra kell gondolniuk a támogatás rendjét. A Lelkészegyesület elnöke a szervezet elnöksége nevében köszönetet mondott Hermann Schaefernek a majd két évtizedes felelősségteljes munkáért, amelyet a Német református Szövetség korábbi elnökeként, majd a Partnerhilfe Alapítvány elnökeként végzett. Szolgálatá eredményeként hathatós támogatásban részesültek kiemelt egyházi építkezéseink a 90-es évek második felében, s a kisebb nagyságrendű javítások és építkezések számára is igyekezett forrásokat biztosítani különböző segítségnyújtó szervezeteknél. Életére és szeretteire Isten gazdag áldását kérjük.

Csoma L

A nyitrai református templom rövid története

A nyitrai református gyülekezet megalakulásától kezdve buzgón munkálkodott azon, hogy méltó helyen dicsérrhesse az Urat. Többszöri nekifutásra, az Úr akaratóból 1910-ben következett el a megfelelő idő arra, hogy a gyülekezet eme régen dédelgetett álma valóra váljon. Akkor vásárolták meg azt a bizonyos telket, amely abban az időben a Nyitra folyó partjáiá ért, és amelyen állt már egy régi magtárépület. A telek folyóparti részén szándékoztak felépíteni a templomot, a meglévő épületet pedig lelkészlakká és protestáns iskolává szerették volna átalakítani. A templom alapkövét 1910 januárjában rakták le, és még ugyanazon év decemberében el is készült az Úr hajléka. Meglepi tény, hogyan lehetett egy ekkora építményt ilyen rövid idő alatt felépíteni. A meglepetés sokszorozódik, amikor a gyülekezet történeti iratai között azt olvashatjuk, hogy mielőtt még a templom építése befejeződött volna, 1910 szeptemberében megnyitotta kapuit a már említett protestáns elemi iskola is 35 tanulóval. Ez az áldozatos munka nem jöhetett volna létre az akkori egyetemes református egyház adományai nélkül, amely a telekvásárlás, a parókia átépítési és a templom építési munkálataihoz szükséges összeg közel felét adományozta a gyülekezetnek. A másik felének egy részét banki kölcsönként vette fel a gyülekezet. A megmaradó részt a református és evangélikus hívek adták össze. Így épülhetett meg és 1911. március 12-én így szenteltethetett fel az ökumenikus templom a két protestáns történelmi egyház számára.

A csodaszép kezdetek sajnos nem tartottak sokáig, hiszen az első világháború nagyon megtépázta a nyitrai református gyülekezet életét. Az első nagy veszteség már 1915-ben bekövetkezett, amikor bezárni kényszerültek a protestáns iskolát. A háborút követően a városban 12 református lélek maradt – ezek közül pedig csupán ketten jártak templomba. A templom építések a szomszédos banktól felvett kölcsönt nem tudták törleszteni, ezért először a bank szerette volna megkaparintani a telket és az épületet. A gyülekezet ezt elkerülendő eladta még egyetlen meglévő harangját a nagysallói református gyülekezetnek, így sikerült kifizetni a banki hitelt. A megmaradt aprócska nyájnak azonban túlságosan nagyak bizonyult a templom, ezért a presbitérium úgy határozott, hogy eladja azt, viszont csak egyházi célokra. A testvér evangélikus gyülekezet szerette volna megvenni a templomot, de sohasem tudta előteremteni a megvételhez szükséges összeget. Sedivy László lelkész következő terve az volt, hogy szedjék szét a templomot és építsék fel azt újra Érsekújvárott az ott alakult református gyülekezet templomaként. Ezek a komoly tusakodások a teplom jövőjét

illetően több évig tartottak és húzódtak egészen addig, míg a harmincas évek elején újra kb. 80 adófizető reformátust tartanak nyilván a gyülekezetben, akik megmentették a templomot, sőt 1933-ban újra három harangot öntettek, amelyek a mai napig hívogatók a híveket az Úr házába.

A templom és a gyülekezet élete néhány évre konszolidálódott, de meg nem nyugodhatott, hiszen nemsokára egy második nagy világháború vette kezdetét. A gyülekezet és annak lelkésze bátran helytállt azokban a nehéz időkben is. Sedivy László – vállalva a veszélyeket – 769 zsidót keresztelt meg, és próbálta őket megmenteni a szinte biztos haláltól. A lelkipásztort zsidómentő munkájáért a Hlinka gárdisták az ilavai, majd a lipótvári börtönbe vitték, ahonnan nagyon rossz egészségi állapotban szabadult. A nehéz, börtönben eltöltött időszak következményeként 1944. június 16-án visszaadta lelkét teremtő és megváltó Urának.

A második világháborút követően hét lelkészszük esztendő következett a gyülekezetben. Innen-onnan valaki beszolgált hosszabb-rövidebb ideig, de egy új, helyben lakó lelkészre még várni kellett. A gyülekezet lelki élete azonban ezekben a nehéz időkben sem maradt táplálék nélkül. Ha nem jött lelkész, akkor a gondnok presbitériusaival együtt tartott bibliórát istentisztelet helyett. A gyermekek hitbéli tanítását egyik gyülekezeti tag, Matyó Irma vállalta magára. Ez a kép mutatja azt, hogy a Mindenható rögs útön bár, de vezette nyitrai nyáját egészen addig, amíg az új lelkészt nem kapott Berecz István személyében. Őt 1951-ben helyezték Nyitárára. A gyülekezet három évvel később, 1954. június 4-i presbiteri gyűlésén meghívta a nyitrai gyülekezet második lelkipásztorává. Az ő vezetése mellett lehetett elvégezni a templomon 1955 és '56-ban egy nagyobb tatarozást. A rend kedvéért meg kell említenünk, hogy ebben a munkában óriási részt vállaltak ágostai evangélikus tesvéreink, akik gyülekezete akkor már nagyobb és erősebb volt.

A következő nagyobb felújítási munkálatok mintegy tíz évvel ezelőtt kezdődtek. Elsőként a sérült templomtorony kapott új kupolát, és ugyancsak sikerült kicserélni a főhajó tetőszerkezetét. Mivel a templom eredetileg a folyópartra épült, amely talajszerkezete elég laza jellegű, a torony – nagy súlya miatt – dőlni kezdett. Ezt megfeszített acélhuzalokkal sikerült korrigálni és egyelőre megállítani. Az elmúlt két évben a városi önkormányzat hathatós támogatása mellett a templom külső és belső festésére került sor, hogy méltó külsővel ajándékozzuk meg az Úr hajlékát százéves jubileuma alkalmából.

Ficzere Tamás

„Én megyek előtted, a rögös utat elegyengetem...” Ézsaiás 45,2

A Vaján-i Alapiskola szülői munkaközössége 1999 végére nehéz döntés előtt találta magát. Az iskola tanítói karában, a korábbi kétségtelen eredmények ellenére, olyan jelenségek mutatkoztak, amelyek orvoslása halaszthatatlanná vált. A tanulók között már olyan arányban voltak a beilleszkedni képtelen, szellemileg visszamaradt gyerekek, hogy legtöbb szülő azt fontolgatta, gyerekeit más iskolába írattja. Volt rá példa bőven az előző évtizedekben. Sok, azóta is nagyhangúan magyarkodó szülő a cselekvő szolgálat helyett az önmentő megfutamodást választotta. Pedig egyértelmű volt, hogy az iskola azért került ilyen helyzetbe,

mert az akkori fenntartó számára kívánatosabb volt e nemzetiségi határvonalon levő iskola lerontása, mint megtartása.

A szülői munkaközösség azonban nem a feladás és hátrálás lelkületével, hanem a megoldás keresésével gyűlt össze. Az akkori igazgató, Fekete Tibor jelenlétében jutott arra a döntésre, hogy az igazgató úrral együtt, küldöttség keresse meg a nagymihályi Iskolaügyi Hivatal vezetőjét, s tárja elé a helyzet tarthatatlanságát. Gondterhelten, mégis reménykedve indultunk el 1999. november 5-én. Az elmondottakra magyarázkodás, a problémák gyors megoldásának nehézségeiről, szinte lehetetlenségéről hallhattunk egy akut eset kivételével. A beszélgetés vége felé az Iskolaügyi Hivatal vezetője mellékesen megjegyezte, hogy az egyház esetleg megoldhatná a problémákat, ha átvenné az államtól ezt az iskolát. Szinte nem akartam hinni a fülemnek. Eddig a valamikori egyházi iskolák visszakapott épületeiben megnyílt iskolákról volt tudomásunk, esetleg egy megvásárolt épületben nyílt iskola példája volt előttünk. Az a lehetőség, hogy egy olyan állami iskolát vegyen át az egyház, amely nem egyházi épületben működött teljesen

egyedülálló lehetőségként jelent meg előttünk. Hazafelé, az autóban úgy beszélgettünk az ajánlatról, mint az emmausi tanítványok Jézus feltámadásáról. Csak fokozatosan

jutott el a tudatunkig, hogy az Úr már elkészítette az utat, Ő megye előttünk, s nekünk csak követni kell Őt. A következő év januárjában újra elmentem a nevezett hivatalba, ahol annak vezetője megerősítette, ha az egyház kéri, és a szükséges előkészületi utat végigjárja, akkor az elképzelés megvalósítható. Mondanom sem kell, milyen örömmel számoltam be a lehetőségről az egyházmegyei tanács ülésén, ahol a további lépésekről egyeztetve megindult a szervezés. Hosszú hónapok szervező munkája, sokak hűsége fáradozása és imája cél ért, igaz az emberi törvények és gyarlóságok még az utolsó napokban is igyekeztek akadályt állítani a munkálkodók elé.

Az egyik az igazgató kinevezésének törvényi feltételei, amelyek meghatározott szakmai gyakorlatot írnak elő. Miután gyors javaslat érkezett az igazgató személyét illetően, felkerestem PaeDr. Hudák Bálint gondnok testvéremet, s édesanyjához fordultam a következő kérdéssel: Ugye, Zsuzsi néni, szófogadó fiút nevelt? Igen –

hangzott a válasz. Akkor kérem, mint édesanyát, kérje a fiát, hogy vállalja el az egyházi iskola igazgatói tisztét. A kérés meghallgatásra talált, s döntés helyesnek bizonyult.

A másik egy olyan szülő, aki látva az iskola valamikor gondjait, úgy „támogatta” egy magyar iskola

megmaradását, hogy gyerekeit más iskolába íratta, az egyházmegyei közgyűlésen hiábavalónak ítélte az iskoláért történő fáradozást és nem megfelelőnek a megválasztásra javasolt igazgató személyét. Az egyházmegye döntéshozói nem a vádaskodóra, hanem Isten szavára figyeltek, s megválasztották az iskola javasolt igazgatóját.

Indulhatott a szolgálat annak érdekében, hogy az iskola mielőbb olyan lelkiség hordozója legyen, amilyenek új neve hirdeti. Elfogadtatni a szülőkkel a megújulás lehetőségét csakis úgy lehetett, ha már a kezdésnél képes az alapító fenntartó olyat felmutatni, ami érzékelteti a változást.

Az első az iskolába felvételt nyerő tanulók képességi tesztje volt, amely teszt egyértelműen segített abban, hogy a mentálhigiénés problémákkal küzdő gyerekeket a számukra megfelelő iskolába irányítsuk, s a már problémás gyerekek számára megfelelő osztályt nyissunk.

A második számítógépes tanterem létrehozása volt, melyhez a svájci Glaube in der 2 Welt és a Hulp Oost-Europa holland segélyszervezet nyújtott segítséget.

A harmadik az angol nyelv oktatásának kibővítése, melyben angolul jól beszélő lelkész, Györky Szilvia végzett fontos szolgálatot.

A negyedik, a környező falvakból biztosítani a tanulók ingyenes utaztatását, mivel az önkormányzati iskolák tanulói számára ezt fizette az állam, de az egyházi iskolák tanulói számára nem. A már megnevezett holland segélyszervezet kész volt vállalni az autóbussz bérletének költségeit, de autóbussz vásárlását nem kívánta támogatni. Így bérelt autóbusszal voltunk kénytelen megoldani a problémát éveken át. Az Olmannstav Kft. kedvezményes kilométer díjjal vállalta a napi utaztatást, ezzel is

támogatva az iskolát. Új autóbussz vásárlására 2006 februárjában nyílt lehetőség. A kidolgozott pályázatot és támogatói nyilatkozatokat az iskola egyik megbízott pedagógusa – aki azóta már nem tanít az intézményben – nem küldte el a megadott időben, s így egy nappal lekéstük a határidőt. Ez az elkésérintő nemtörődömség, amely egyrészt hónapokkal késleltette az

iskolabusz beszerzését, másrészt arra is rámutatott, mennyire szükség van felelősségteljes hozzáállásra a tanárok részéről is. Az Úr azonban „a rögös utat elegyengette, az ércajtókat betörte, és a vas záratok leverte.”

Isten megáldotta munkánkat, s az iskoláért felelős egyházi és világi tisztviselőknek folytatni kell a megkezdett szolgálatot, hozzátéve saját hitüket, Istentől kapott talentumaikat. Az elmúlt 10 évre visszatekintve az Úr iránti hálával mondhatjuk el, hogy az iskola egyre jobb eredménnyel működik. Az egyházmegye mindenkori vezetésének igyekezete, az igazgató buzgó szolgálata, a megújult tanári kar felelősségteljes munkája, s a gyülekezetek rendszeres támogatása bizonyosága annak, hogy az Úr jár előttünk, s az övé a dicsőség.

Csoma László

„Egy könnyed nap Pápán”

„Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok,
ha szeretitek egymást.” (János 13,34-35)

Kedves Szolgatársak!

A legutóbbi ifjúsági találkozón sajnos én személyesen sem tudtam részt venni, ezért is nagyon örültem az írásos részletes beszámolóknak. Ezért is – de szokásunkhoz híven is – szeretném tolmácsolni az egyik résztvevő beszámolóját. A képek pedig magáról beszélnek – bár csak ott lehettem volna...

Dr. Süll Tamás, s.k. a Fíresz Duna Mente elnöke

Hadd meséljem el nektek, miről is szólt ez a pápai ifi-találkozó: Reggel fél 8-kor kb. 15 álmos arcú fiatal jelent meg a Dél-komáromi vasútállomáson egy kellemes, Istennel eltöltött nap reményében. Idegenvezetőnk, Acsay Balázs, a legendás „pápai öregdiák” Győrben csatlakozott hozzánk a vonaton és még ott is fáradhatatlanul szervezte és intézte a napi programjainkat, hogy nekünk a legjobb legyen :)

Első utunk egy kis városnézéssel kezdődött, miközben Balázs lázasan ecsetelte a város nevezetességeit és a legfontosabb tudnivalókat. Elbeszélése alapján a város a „középkorúak fellegvára”, amely iskolaidőben telítve van 14-től 18 éves diákokkal. A különböző irányultságú középiskolák között nagy a rivalizálás, amelyet ő személyesen meg is tapasztalt, sőt, keményen védte iskolájának érdekeit. Eljutottunk a pápai református templomhoz, ahol az ottani lelkész és egyben Balázs néhai tanára mesélt a templom történetéről, működéséről és a diákok lelki életének ápolásáról. A lelkész úr meglepően közvetlen és humoros volt, mondhatni laza. :) Felmentünk a harangtoronyba is, ahova egy meglehetősen kalandos, sötét és nem éppen tiszta út vezetett, de a látványért mindent :) Fent a toronyban teljes látképet kaptunk Pápáról, és igen érdekes volt egy magasságban állni a szomszéd toronnyal – ugyanis a pápai református templom kéttornyú.

Ebéd után, teli hassal felvettük az irányt fő úti célunk felé, a Pápai Református Kollégiumhoz. Érdekes, hogy a fiú és lány kollégium egymástól több száz méter távolságban van, bizonyos biztonsági okok miatt. :) Az iskola épületében lehetett megtekinteni a református gyűjteményt, amely egészen a középkortól mutatott be református kegytárgyakat, szertartáshoz használt eszközöket és imádságos könyveket, Bibliákat. Külön kiállítás szült a gimnázium két leghíresebb néhai diákjának, akik nem mások voltak, mint **Jókia Mór** és **Petőfi Sándor**. Petőfi tudniillik itt vette fel a Petőfi nevet, de a beiratkozási naplóban láthattuk, hogy még Petrovics néven szerepelt. Gyűjte-

mény leghíresebb darabja a kb. **2500 éves múmia** volt, amelyet az iskola egyik támogatói vágyója szerzett be egyenesen Egyiptomból, ahol a múmia kereskedelmi árunak számított. A múmia és a koporsója külön lett vásárolva, a kettő között csak röpké 2000 év korbéli különbség van, de szemmel nem látható a turpisság.

A kirándulás alatt megtekintettük még a romos pápai zsinagógát, amelyet bezárva találtunk, de az ajtón található résen mindegyikünk megtett minden tőlünk telhetőt, hogy „bepillantást nyerjünk az épületbe”. Részemről megrázó volt látni egy ekkora hatalmas épületet, elhagyatva, üresen és szó szerint romokban látni... Ezután látogatást tettünk a pápai Várkertbe, amely a földesúr birtokaként szolgált a régi időkben. A park számomra még mindig idézte a régies külalakat, a magas fákkal, a kanyargós utakkal, a tágas térrel. A parkban picit visszafiataltunk játszó kiscyerekké, rengeteg játékkal és vidámsággal töltöttük el ezt az Isten eme remekművében kapott pár kellemes percet.

A várostól egy kellemes fagyizással és sütizéssel búcsúztunk, gyönyörködve az utcai látványokban, élvezvén ezt a kellemes napot, amikor az égvilágon semmi gondunk sem volt, kivéve az, hogy gyönyörködünk Isten munkájában és csodálatos kegyelmében, hogy itt lehetünk, együtt.

“És mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad és az Isten is ő benne.” (Jn, 4.16.)

Veronika (Marcelháza)

Császár Ernő

Tél

Állok fönt a hegytetőn,
hol a világ kohója szunnyad a mélyben.
Itt az Úrnak lelke lebegett egykoron
S felhangzott egy új világ parancsa: légyen!
S a Föld szíve megdobbant.
Hol most viszály szunnyad a bús múltakba távol,
elhantolt hangok ismét ujjonganak.
Az őszi szél is az elmúlásról dalol.
Pajkosan tépázza a fák lombtalan ágait,
melyen még nemrég a fülemüle köszöntötte
énekével a piros hajnalt, és fürdött a nyári nap sugarában.
Ma mindez csak álom.
Eltűntek a kertből a színes virágok,

gonosz tolvajjá vált a tél,
elrabolt mindent, mi szép volt és csodás.
Most a szél az úr, zúzmara hull a földre.
A csipkebokor piros bogyóit szedegeti egy éhes cinke.
Amott egy nyuszi ugrik ki sietve, egerésző sün felé halad,
mely szimatoló orrával túrja föl az avart.
Jámbor őzike ballag a hegyoldalon, orra csupa zúzmara,
nyelvével majszolja a dérepte hideg fűvet,
majd elkaparja lábával az avart, és lepihen.
Felettem károgó varjak csapata száll,
utánuk vetem a tekintetem.
Felszáll a köd s a fehér hófelhők mögül kiszökik a napsugár.
A zúzmara mint millió gyémántszemcse ragyog az ágakon,
majd haragos szürkéség borul a tájra,
és hullani kezd a hó a határra.

Közel fél ezer magyar diák gyarapította tudását a hollandiai Utrechtben

250 ÉVES

A STIPENDIUM BERNARDINUM ÖSZTÖNDÍJ

A hollandiai Utrecht egyetemi város Geertekerk nevű templomában november 10-én került sor arra a szimpóziumra, melyen ünnepélyesen megemlékeztek a Stipendium Bernardinumról. Ez az ösztöndíj 250 éve biztosít egyetemi tanulmányokat magyarhoni és erdélyi, illetve kárpát-medencei diákoknak, akik a teológia és más tudományok élenjáró eredményeit ismerhetik meg, és hozzák haza. A két és fél évszázad alatt közel fél ezer kiváló képességű egykori és mai honfitársunk kapott e nagylelkű támogatás révén akár 3 évi tanulmányi, kutatási lehetőséget Utrecht református alapítású egyetemén. Írta: Dr. Békefy Lajos.

Moszkvától az Atlanti partokig a vallási türelemről

November 10-én félnapos ünnepség volt a hollandiai Utrecht egyetemi város Geertekerk nevű templomában. Ezen hálásan emlékeztek meg az előadók és a résztvevők a nagyon értékes Stipendium Bernardinum 250 éves nagyszerű tudományos hatásáról, aminek révén közel fél ezer magyarországi és erdélyi, felvidéki és délvidéki, főként református diák ismerkedhetett meg a kor legmagasabb szintű teológiai és egyéb tudományok eredményeivel. A mostani szimpózium témája a türelem története volt. A neves holland és orosz előadók megemlékeztek a vallási türelem történetéről a nyugati, illetve közép-, és kelet-európai vallási kisebbségek történetében. A két fő előadást *Mirjam van Veen* amszterdami egyháztörténész, illetve *Valentin Kozhuharov* orosz teológus tartotta. *Ds. Martin Schinkelshoek* a stipendium történetéről szólt. *Tímár Gabriella*, a budapesti református Biblia Múzeum (Ráday utca 28) igazgatója hollandiai stipendista élményeit elevevén fel. Az ünnepélyes megemlékezés keretében került sor annak az emléktáblának az elhelyezésére a templom falán, amelyet a tavaly elhunyt, 1956 óta Hollandia szerte, menekültügyi, segélyszolgálati és lelkesítő tevékenysége révén megbecsülést szerzett és közismert *Tüski István* kezdeményezett, és családja valósította meg.

Ragyogj ránk igazság(osság) napja

Ez a latin nyelvű felirat (eredetiben: Sol iustitiae illustra nos – álljon itt hollandul is: Zonne der gerechtigheid verlicht ons) köszöntötte 1636 óta az utrechti egyetem főépületének kapuja fölött az oda betérő hollandus és külföldi diákokat. *Dr. Pótor Imre* vásárosnaményi tudós református lelképásztor doktori értekezésében részletesen írt a Stipendium Bernardinumról. Az egyetem alapítása óta kitárt kapukkal várta a magyar diákokat, hogy az európai szintű oktatás révén felkészüljenek jövőbeni szolgálatukra, s hazatérve, a honi tudományosságot gyarapítsák, és a legendásan jó holland-magyar kapcsolatokat továbbvivői, hírnökei, ápolói legyenek. Közvetítésükkel ki ne hallotta volna például de Ruyter holland admirális nevét, aki a nápolyi gályákra száműzött magyar protestáns lelkészek túlélőit a Földközi tengeren kiszabadította a rabságból. Erre a lépésre

a már akkor magyar és kálvinista szimpátiájáról neves holland államtanács adott utasítást neki, amit 1676. február 11-12-én eredményesen végre is hajtott. Ez a holland reformátusok cselekvő szeretetének egyik legszebb történelmi példája. De a holland nép és uralkodójuk megmutatta népünk iránti szeretetét akkor is, amikor az első világháború alatt, után sok ezer árva, félárva, szegény magyar gyermeket üdültettek németalföldi hittestvér családok, sokakat évekre befogadtak és iskoláztattak. A vasfüggönnyel és ateizmussal Nyugat-Európától elzárt országunkat, egyházunkat, lelkészeinket, de Erdélyt is kitarotán látogatták holland lelkészek, és világiak, presbiterek. Testvéri támogatásukat, több évszázados szolidaritásukat könyvek, élelmiszer-, és ruhaadományok behozatalával, illetve hivatalos úton például épületek felújítására, szertintézmények berendezésére szánt nagy összegű adományokkal fejezték ki. Mindennek szép emlékezte benne van a november 10-i szimpózium légkörében.

Az egyetem korán rányomta gazdag szellemi bélyegét eleinkre. Apáczai Csere János 1650 elején írta be nevét az egyetemi matrikulába, majd ebben a városban kötött házasságot az Árpály Lajos által versben megénekelt Aletta van der Maetla. De magyarok is emelték az egyetem rangját. Komáromi Csipkés György 1650 nyarán lett diákja az igazságot ragyogó alma maternek. Az ottani nyomdában több műve is megjelent. Doktori értekezését héber nyelven tartotta meg az egyetem professzori kara előtt. Hatalmas elismerést váltott ki belőlük, s szerzett tisztességet a magyar szellemnek.

Az ösztöndíj alapítója Guillemszoen Daniel Bernard

A nagy értékű stipendium alapító Bernard, akinek nevét őrzi az ösztöndíj megjelölése, családja révén maga is átélte a protestáns hitük miatt üldözöttség hányattatott sorsát. Ugyan a pfalzi Frankenthalban született 1676. október 27-én, de elei Hollandiából menekültek a református német fejedelemségbe. Az akkor már híres Heidelberg református egyetemén tanult, majd hollandiai rokonai segítségével jövedelmező álláshoz jutott Kelet-Indiában. Derék hivatali munkája révén jelentős vagyonra tett szert. Élete utolsó éveit 1748-tól Utrechtben töltötte. Ott készítette el végrendeletét, melyben ez áll: „A pfalzi német és hungáriai magyar studensek között, akik időnként elindulnak Pfalzból és Hungáriából Utrecht felé, hogy tudományukat a város falain alapított református teológiai gyarapítsák... fizetessenek ki esztendőnként kerek háromszáz hollandus forintok”. Végrendeletét 1761. szeptember 28-án bemutatták az utrechti városi tanácsnak, amely jóváhagyta a 9 000 font sterling értékű alapítványt a jelzett nemzetek diákjai részére.

Halása, míg a nap ragyog, ma is, s a jövőben is tart

Utrecht és a Stipendium Bernardinum mai napig érezeti jótékony szellemi hatását. Erről szól a november 10-i szimpózium is.

1961-ben, amikor az ösztöndíj alapítvány

200. jubileumát tartotta, a debreceni református teológiai akadémia ünnepélyes köszöntését küldte Utrechtbe. Ennek szövegét *dr. Tóth Endre* egykori ösztöndíjas, kiváló egyháztörténész fordította hollandra. A köszöntésben egyebek között ez áll: „A Debreceni Református Teológiai Akadémia a Stipendium Bernardinum működésének 200 éves jubileumán hálával emlékezik arra, hogy a Magyarországi Református Egyházból csaknem 300 lelkészjelölt nyert e stipendium által lehetőséget az utrechti egyetemen való tanulásra, látókörének szélesítésére, a németalföldi teológia és az ottani református egyház megismerésére, és ott szerzett tudományával a magyar református egyház hűségesebb szolgálatára. Hálával emlékezik a kegyes alapítóra, a Stipendium nagyszerű curatoraira, az egyetem tudós professzoraira. Hálával tesz bizottságot arról, hogy a Stipendium bőséges támogatásával Utrechtben tanult magyar ifjak között számosan lettek debreceni teológiai akadémiánknak is professzorai, s a most megnyitott iskolai évben is ketten, D. Dr. Pákozdy László Márton és Dr. Tóth Endre működnek a professzori karban”.

A 19. század végétől már három éven át vehették igénybe az ösztöndíjat a magyar diákok. Eltávozáskor útiköltség térítést is kaptak, egészen hazáig. Nagy anyagi segítség volt ez az egykori és a mai képzésben, ami gazdagon kamatozik szellemi és tudományos téren éppúgy, mint a holland és a magyar református egyház egyre szorosabb kapcsolatrendszerében.

Intellektuális és érzelmi vonzerő

Meg kell emlékeznünk arról is, hogy Utrechtnek jelentő szerepe volt a magyar sajtótermékek kiadásában is. Az ott kiadott magyar bibliákat Misztótfalusi Bibliája alapján négyszer jelentették meg van Alphen Jeromos ottani egyetemi tanár áldozatos anyagi támogatásával. A városban jelent meg Debreceni Ember Pál egyháztörténete 1728-ban a magyarországi és erdélyi református egyházak életéről. *Hermán M. János* mai kolozsvári tudós egyháztörténész kutatásai szerint 37 magyar diák szerzett doktorátust az igazságo(sságo)t ragyogó egyetem falai között. *Ds. W. M. Schinkelshoek*, a bennebroeki református gyülekezet lelkésze pedig nemrég írta meg doktori értekezését a Stipendium Bernardinum 250 éves történetéről.

Nagyszerű dolog és valóban hálás emlékezetre méltó, hogy egy személy egykori önzetlen, nagylelkű adománya századokra képes összehozni a holland Utrechtet és a palzi Heidelberget, a két híres református egyetemet, de Debrecent és Pápát, Kolozsvárt és Rév-Komáromot is intellektuális és szívbéli, érzelmi vonzásukban tartják. Rajtuk keresztül pedig tartós szellemi ösztönzés tiszta fénye árad szét száz és száz magyar, német, holland, erdélyi, felvidéki, délvidéki egyetemista tanulmányai és kiemelkedő munkássága révén Kárpát-medence szerte, és Európára. Utrecht és a Stipendium Bernardinum immáron történelmi idővel mérhető napfénye, igazsága ragyogjon továbbra is változatlan erővel újabb évekre, évszázadokra! (drbl)

Jókedvű adakozó vagyok! És akkor...?(!)

„Ezért ahogyan mindenben bővelkedtek: hitben és igében, ismeretben és minden buzgóságban, és a tőlünk rátok áradó szeretetben, úgy ebben az adakozásban is legyetek bőkezűek. Nem parancsként mondom, hanem azért, hogy mások buzgósága által a bennetek levő szeretet valódiságát is kipróbáljam. Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. Tanácsot is adok ebben az ügyben, mert ez hasznos nektek, akik nem csak a cselekvést, hanem előzőleg az akarást is elkezdtétek tavaly óta. Most pedig a cselekvést is végezzétek el, hogy amilyen az akarás készsége, olyan legyen a véghezvitel is, aszerint, amitek van!” (2Kor 8, 7-11)

„Krisztus példája legyen a gyülekezeti adakozás mértéke” cím alatt található Pál apostolnak eme tanítása. Ha figyelmesen és lelkiismeretesen olvassuk ezt a pár mondatot, egy kis elemzés után nem biztos, hogy ugyan olyan nyugodt, pihentetett nézéssel fogjuk újraolvasni. Miért? Tessenek megengedni, hogy egy kis elemzéssel kezdjem az Adventi időszakot. Az is igaz, hogy nem mindig simogatom meg az Olvasó fejét, azonban ezzel csak azt szeretném elérni, hogy lássunk az elolvasott szöveg mögé, olvassunk a sorok között, ne csak kiragadjunk részeket a Bibliából, melyeket szívesen olvasunk, mert olyan szép..., aztán becsukjuk, és ha a lelkipásztor az emberi gyarlóságról beszél az istentiszteleten, akkor egy gyors szempillantással hajtunk egy lapot, hogy ez nem nekem szól, biztos a szomszédomra gondolt. Nem azt mondom, hogy a világ összes bűnét vegyük magunkra, hanem, hogy ne áltassuk magunkat és másokat, mert a Jó Isten belénk lát! A Jó Isten belénk lát!

Nézzük az idézet szövegét: „Ezért ahogyan... úgy ebben is...” – rögtön az elején le vagyunk leplezve: Pál apostol szavai szerint adakozásunk mértéke, milyensége elárul bennünket: adakozásunk tükröként áll előttünk, melyben megláthatjuk saját lelkiületünket! Azt hiszem sokunk háztartásában maszatos ez a tükör, vagy már össze is tört és nem akarunk újat venni, így is jól megvagyunk. Ideje lenne megtisztítani és mélyen belenézni, egy igazi nagytakarítást tartani! Nem sokkal fontosabb lenne ez, mint felforgatni az egész házat ilyen hidegben, az ADVENT időszakában, amikor Életünk Megtartójának eljövételére készülünk? Tisztázunk itt egy dolgot: az Advent nem azt jelenti, hogy várakozás, hanem, hogy eljövétel! Erre tanulmányaim során is mindig felhívták a figyelmünket. És tényleg mennyire fontos, hogy ne keverjük össze ezt a két szót: a várakozás olyan végtelennek tűnik, időtlennek, türelmetlennek... Az eljövétel pedig közelebb hozza hozzánk, megnyugtatósként

szolgál, hogy hamarosan eljön hozzátok. Hogy kicsoda? Az, aki majd a példája lesz adakozásunk mértékének is.

Nem anyagiaskodni akarok, de bizonyos kérdéseket nem lehet semmisnek tekinteni. Kezdem az elsóvel: tudunk annyira anyagiassak lenni, amennyi szeretet van a szívünkben? Ugyanis Pál apostol ezt kéri tőlünk, hogy lelkiületünk arányban legyen adakozásunkkal. Mert ha erre a kérdésre azonnal azt feleljük, hogy: „természetesen tudunk”, akkor sajnos eljutunk egy következő problémához. Látva ugyanis, hogy az emberek mennyire nem viselik szívükön az egyházi adakozást (tiszteltet a kivételnek), elég szegények vagyunk szeretetben, gondoskodásban, buzgóságban, alázatban, lelki értékeinkben! Vagy felborult volna a házirend? Ki kell ábrándítanom a Kedves Olvasót, az Ige által elének állított tükör mindig az igazat mutatja bensőnkőről! Itt nem fog segíteni sem varázslás, sem a különféle tévképzetek előidézése, sőt csak szaporítjuk a bűnt! Tényleg ilyen mélyre akarunk sülyedni? Vagy jó lenne már végre kilátszani saját lelki nyomorúságunkból? Erre figyelmeztet bennünket Pál apostol a 1Tím 6, 3-10 verseiben! Olvassuk el testvérek ezt az Igerészt...

Itt vagyunk Karácsony előtt és csak üldögélünk anyagi javaikon. Vagy már nem üldögélünk, hanem elkezdtük költeni? Mit is? Ami nincs? Ugorjunk kicsit előre az időben: vége a karácsonyi hajtásnak és az emberek dicsekszenek, hogy mi mindent kaptak a Jézuskától. Igen, és ezt ugyan miből vették meg? Vagy a családnak jár, csak a „Jézuskát” hagyjuk ki az ajándékozásból? Vagy úgy gondoljuk, az nem az egyházi javakat szolgálja, hanem a lelkipásztor zsebét melengeti, emg amúgyis felesleges, mert...? Mindent ki lehet forgatni, sőt szép szalaggal át is lehet kötni, azonban minél több teret engedünk a gonosznak, ő annál mélyebbre hatol! Eldönthetjük, hogy meddig engedjük! Vagy... esetleg ideje lenne erőt venni magunkon – belátom, nem egyszerű – és beállni a tükör elé! Nem azzal kell törődnünk, hogy a másik mit és hogyan tesz, törődjön mindenki saját magával, a „mindenével”, ahogyan az Ige mondja: „Ezért ahogyan mindenben bővelkedtek...” – a minden itt a „hitben és igében, ismeretben és minden buzgóságban, és a tőlünk rátok áradó szeretetben” jelenti. Ha minden terület rendben lesz, akkor vessük a másokra az első követ! Jézus kipróbál minket a szeretet által, ilyen hozzáállással ki fogjuk tudni állni a próbát?

Az idézetünk folytatódik: „Mert ismeritek a

mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét...” – választhatta volna ő is a gazdagságot, ellenben azt mondta: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené” (Mk 12, 17). Gazdagságából szegénnyé lett, hogy mi meggazdagodjunk! Érezzük az átmenetet az anyagiak és a lelkiek között? Képesek vagyunk erre? Képesek lennénk odaadni legszebb ruhánkat, ékszerünket, új ablakainkat annak, akinek nincs? Nem hiszem, itt vagyunk nagyon de nagyon kicsinyhitűek! Mert mondhatjuk, hogy mi megdolgoztunk érte, megérdemeljük! Jézus nem csak megdolgozott, hanem meghalt értünk és bűneinkért! Helyben vagyunk. Zsákutca a világiasság számára. Most mit csinálunk? Újabb kiutat keresünk, vagy végre szembenézünk keresztyénségünk igazságával? Meg tudjuk adni az Istennek, ami az Istené és kötelességet tenni keresztyéni mivoltunknak? Mert sokaknak csak

Simon András grafikája

addig tart a csoda, amíg lekonfirmálnak, ezzel gyülekezeti szinten felnőtté válnak, és eltűnnek a nagy ködben... Itt-ott eljönnek templomba, díszvendégek a padok közt, esetleg bekerülnek a választók névjegyzékébe, fájdalmas szívvel, mély látszathívóséggel adakoznak, ha megemlékeznek valakiről... A Jó Isten is csak születésének emlékünnepe látogatják meg a templomban. Mi lenne, ha egy csecsemőt is csak hagynánk megszületni és többé tudomást sem vennénk róla? Ilyen hírek hallatán az emberek elszörnyülködnek, hogy lehetnek ilyen emberek... Azt bezzeg, hogy a Jó Isten megszületett Fiát „hagyjuk cserben” az nem nagy hír. Sajnos ide jutottunk! Nem üti szíven ez a gondolatmenet a keresztyén embert?

Azonban Isten még mindig megtartja a világot, mindig ad új esélyt, hogy megváltozzunk és betöltsük küldetésünket! Hogy mi az? Egyen-egyenként minden embernek éreznie kell Isten Igéjéből, mi az, ami számára rendeltetett el, mi az ő feladata, feladatköre, és ezzel felelősségteljesen kell élnie! Azonban vannak általános és mindenkire vonatkozó „előírások”, ha már egyszer Isten egyházhoz tartozunk: először is, hogy a Biblia legyen életünk vezérfonala! Ezt kinyitva pedig mindent megtalálunk, amire igazán szükségünk van. Többek között azt is, hogy fizetésünk egy tizedét egyházi célra kellene fordítanunk! Vagy attól félünk, hogy túl sok lenne a tized, és akkor kiderülne, mennyit is takargatunk és mennyivel a zsebünkben panaszkodunk még így is? Az ember telhetetlen, de sajnos nem az érdekel nélküli szeretetben! Mert ha csak kicsit is elgondolkodna rajta, hogy mennyit fősvénykedik össze, mennyit fektet felesleges dolgok vásár-

lásába... azt hiszem, szörnyülködve néznék a kacat-halmot! A perselybe vagy adakozásra pedig csak az egy tizedét kellene fordítanunk és azt is sajnáljuk! Azt mondjuk, szívesen adunk, de Pál apostol felhívja a figyelmünket, tanácsolja, nem is parancsolja, hogy: „*Most pedig a cselekvést is végezzétek el, hogy amilyen az akarás készsége, olyan legyen a véghezvitel is, aszerint, amitek van!*” Kívánom, hogy a Jó Isten adjon mindenki számára megvilágosodást ebben a kérdésben is!

Elkezdődött újra az ünnepes félé! Gondoljuk végig: szeretnénk közelebb kerülni lélekben is Ahhoz, Akinek eljövételét várjuk? Ehhez is szükséges az, hogy húsz féle süteményt süssünk, hogy végigrohanjuk egymáshoz alig szólva ezt a pár hetet? Vagy ha készülődünk is, este van még erőnk elővenni a Bibliát, egy imakönyvet, hogy mit üzen számunkra az Úr azon a napon

Igéjén keresztül? Vagy esetleg a fiatalabbak azt gondolják, hogy ez kínos kérdés? A kínos az lesz, amikor az Úr Jézus elé kell állnunk az Ítéletkor és egy épp érvet sem tudunk majd felhozni mentségünkre! Az Istenbe vetett hit nem szégyen, hanem áldás és segítség a mindennapokban, a nehézségekben!

Zárásként kívánhatnám azt Neked, Kedves Olvasó, hogy Te is azt kapd, amit adsz, ez azonban manapság már átokként hangzik, nem áldásként! Ha már az áldásnál tartunk, tudunk úgy köszönni egymásnak, hogy „Isten hozott” vagy hogy „Isten áldjon?” Kívánom testvérem, hogy érezd szükségét ennek a köszöntésnek, mert nélkülül lassan megüresedik a mi szívünk, ez pedig nem egy áldott állapot így, ünnepek előtt! Arra kérek, ha elolvastad ennek a cikknek az utolsó idézetsorát, ne csukd be rögtön az újságot, hogy mára ez elég

volt, hanem mondj el egy rövid imát azért, hogy jobb emberré válhass, hogy a szívedbe zárd az Isten Igéjében elhangzó üzenetet, és hogy eszerint tudj cselekedni a jelenben és a jövőben!

„*Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”. Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenki mindenki minden szükségessel rendelkezett, és bőségesen éljetez minden jó cselekedetre.*” (2Kor 9, 6-8)

Mindenütt mindenkor minden szükségessel... Ezzel a pár gondolattal kívánok Neked és Szeretteidnek Áldott, Békés, Igaz Szeretettel teli ünnepeket!

Csoma Annamária

A Kárpát-medence Reformátussága

Légy vigasztaló és építő püspök!

Szombaton Laskón beiktatták hivatalába a horvátországi reformátusok új püspökét, Csáti Szabó Lajost, valamint új főgondnokát, Kel Józsefet. A háború, majd belső ellentétek tépázta kicsiny kálvinista közösség iránti támogatását kifejezendő az ünnepi alkalmon részt vettek a Kárpát-medence református egyházvezetői, Isten Igéjét Szabó István dunamelléki püspök hirdette.

Fájdalmas múlt és reménység a jövőre nézve – ennek a kettősségnek a jegyében telt el az a két nap, amelyet a Kárpát-medence református püspökei és főgondnokai töltöttek el Horvátországban, a dél-baranyai Laskón abból az alkalomból, hogy beiktatták a hivatalába püspöktársukat és főgondnoktársukat. A maroknyi horvátországi református vezetői mostantól Csáti Szabó Lajos püspök és Kel József főgondnok.

Háború és megosztottság, ez a két szomorú szó is számtalanszor előfordult a beszélgetések, megszólalások és igehirdetések során. Az 1993-ban megalakult itteni református egyház ugyanis előbb a délszláv testvérháború megpróbáltatásait

Kel József főgondnok

volt kénytelen kiállni: talán sokan emlékeznek a Dél-Baranyából érkező hírekre, Kórogy, Szentlászló és Haraszi szerbek általi megszállására, az itteni szenvedésekre. A fegyverek nyugtával sem lett azonban béke, az apró közösségben 1999-ben

A laskói református templomba érkeznek az ünnepi istentisztelet résztvevői

egyházszakadás történt. Így jött létre a most már Csáti Szabó Lajos vezette Horvátországi Református Keresztyén Kálvini Egyház (HRKKE) mellett a Horvátországi Magyar Református Keresztyén Egyház (HMRKE), majd a horvát nyelvű Horvátországi Protestáns Református Keresztyén Egyház (HPRKE).

A megosztottság azt eredményezte, hogy a horvátországi (dél-baranyai és szlavóniai) reformátusok nem tudtak csatlakozni 2009-ben a Kárpát-medencei református egyháztesteket tömörítő Magyar Református Egyházhoz. Az egyházrészek vezetőit tömörítő testület, a Generális Konvent állásfoglalása szerint a horvátországi reformátusok csak egységük újbóli létrejötte után csatlakozhatnak a Kárpát-medencei közösséghez. Tapogatózások történtek ennek érdekében az elmúlt években, de a leglátványosabb lépés idén áprilisban történt, amikor összeült a HRKKE zsinata. Hat év után tanácskozott a testület. Az ülést Laskón tartották, ahol a reformátor Sztárai Mihály élt és alapított a környéken 120 protestáns gyülekezetet. A zsinat egyhangúlag választotta püspökké Csáti Szabó Lajost és

főgondnokra Kel Józsefet.

A HRKKE bár még nem része a Magyar Református Egyháznak, a Kárpát-medencei püspökök, jelenlétükkel egyértelműen a horvátországi reformátusok új vezetői mellé álltak. Jelezték ezt azzal is, hogy a püspökbeiktatás előtti napon Laskón tartották a Generális Konvent Elnökségének ülését. A püspökbeiktatásra pedig két kivétellel valamennyi Kárpát-medencei püspöktárs eljött, csupán a családi okokból távolmaradó Csomós József (Tiszáninnen), valamint Csete Szemesi István (Vajdaság) nem tudott jelen lenni.

A szombati ünnepi istentiszteletre aztán nemcsak közel megteltek a laskói templom padsorai, az ünneplők között Szászfalvi Lászlóval, a magyar kormány egyházi kapcsolatokért felelős államtitkárral, református lelkipástorral, valamint Hoppál Péterrel, a Pécsi Református Kollégium igazgatójával, a Fidesz országgyűlési képviselőjével, hanem a Duna Televízió közvetítésének köszönhetően számos országban láthatták Csáti Szabó Lajos beiktatását.

A szolgálattevők között pedig ott voltak a Kárpát-medence református egyházvezetői:

Bölcskei Gusztáv tiszántúli, Csúry István királyhágómelléki, Fazekas László szlovákiai, Pap Géza erdélyi, Steinbach József dunántúli, valamint Zán Fábán Sándor kárpátaljai püspök, míg Isten igéjét Szabó István dunamelléki püspök hirdette.

Az 1Thesszalonia 5 alapján elmondott prédikációja elején az igehirdető egy idős lelkipásztor szavaival idézte, aki egy ünnepi alkalmon szomorúan azt mondta, elfelejtettük az időket és az alkalmakat. „Az idős lelkésztestvér azt mondta, tudható: hogy templomszenteléskor örömmünne van, jubileumkor hálaadás, lelkészbeiktatás alkalmán pedig bőjt – esdeklő könyörgés Isten áldásért. Akkor mi a teendő püspök beiktatása alkalmán? – futott át rajtam a gondolat.”

Szabó István úgy folytatta, ha igaza is lenne a lelkipásztornak, Horvátországban, a Baranya-Háromszögben megvolt már a bőjt. Trianon bőjtje, a magyar református egyházból való kikényszerítés bőjtje, a háborúk, különösen az utóbbi háború bőjtje, az egyházszervezés rettenetes feladatának bőjtje, volt pártoskodás és patvarkodás bőjtje, szakadások, szegyeen, tehetetlenség bőjtje, volt a magyar református testvérek olykor értetlen keménységének bőjtje. Legyünk hát most örömben együtt!

„Mégis, engedd meg meg, s engedje a gyülekezet is, hogy az isteni Ige alapján bőjtöljünk is, de örömmel és reménységgel bőjtöljünk – folytatta

a dunamelléki püspök és a felolvasott igeszakasz tizedik verse alapján szólt a püspöki megbízatás legfőbb feladatairól. – Továbbá engedd azt is (ahogy az apostol írja: 'vigasztaljátok azért egymást, és építse egyik a másikat'), hogy most vigasztaló és építő feladatra buzdítsalak. Vigasztalás és építés. Az ige ebben a kettőben mutatja püspöki szolgálatod lényegét. Mindkettő örömet ígér, mert mindkettő az üdvösségre tekint.”

Szabó István azt mondta, azzal, hogy a horvátországi reformátusok rábízták a „közösség kicsiny hajójának kormányzását”, az új püspök egyúttal a vigasztalás mandátumát is megkapta. „Vigasztalnod kell, mikor az önáltatások összeomlanak, vigasztalnod kell, mikor elnehezülnek az idők, mikor szüntelen éberségben kell helytállni, mikor (a próféta szavával szólva) a legkülönbek is meglankadnak és megjinognak, mikor nemcsak érzed, hanem tudod is, hogy éppen te vagy, aki a leginkább vigaszra szorul” – mondta az igehirdető.

Az egyházkormányzás nehéz feladatával együtt azonban, az építés mandátumát is rábízták a püspökre a közösség. „Építened kell tehát ott, ahol a háborúk romokat hagytak, építened kell ott is, ahol az öncsalások döntöttek romba tisztességet, becsületet, józanságot. Építened kell, akár jön segítség, akár csak üres ígéretes marad a buzdítás. 'Építsétek egymást' – mondja az apostol. Téged előljáróvá tett az Úr ebben a szent közösségben – ezért neked kell kezdened a másik

építését. Az építés, épület - görögül: oiko domé, az otthont jelenti leginkább. Építened kell, de nem annyira a falat, mint inkább az egybetartozást, nem annyira a mérnöki kalkulust, mint inkább a lakók közös és szent életét.”

Igehirdetése végén a dunamelléki püspök elmondta, a megjelentek hálás és reménykedő szívvel, örömmel és az örömben is bőjtölve csatlakoznak a horvátországi reformátusok döntéséhez és kívánják az új püspökre Isten gazdag áldását. „Légy vigasztaló és építő püspök. Kívánjuk, hogy akár vigasztaloz, akár építessz, tudd, hogy reményünk megalapozott. Kérünk, erről az alapról el ne térij soha” – folytatta az egyházvezető, és hozzátette, reményünk azért megalapozott, mert a döntő dolog miatt vagyunk itt – a Krisztus által már eldöntött ügy miatt vagyunk itt –, és ez a mi üdvösségünk.

Az igehirdetés foglalatla elhangzott horvátul és csehül is, mert a HRKKE-nek a horvát gyülekezetek mellett egy cseh anyanyelvű közössége is van.

Az új püspököt aztán Bölskei Gusztáv püspök, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkes elnöke szentelte fel, míg Kel József beiktatását Csúry István végezte el. Ezt követően Lábady Károly történész professzor tartott előadást a laskói reformátusok történetéről, Sztárai Mihály, Szegedi Kis István, valamint utódjaik munkásságáról.

Az ünnep zárásaként pedig a beiktatott új egyházvezető mondta el első püspöki igehirdetését. Csáti Szabó Lajos Ézsaiás próféta könyvének 54. része, 7-8. verse alapján hirdette Isten Igéjét. Örömet fejezte ki, hogy ennyien megtisztelték a laskói gyülekezetet az ünnepi alkalmon és fontosnak tartotta elmondani, hogy új tisztét nem akarta, nem kívánta megszerezni magának.

Úgy vélekedett, a horvátországi reformátusok sorsa hasonlatos Izrael népéhez: a szétszóratatás jutott neki osztályrészüli. A felolvasott Ige idézve feltette a kérdést: ha Isten egy szempillantásra elhagyta kiválasztott népét, az vajon milyen hosszú időt jelent az ember számára. Végül pedig a Krisztusban lévő egység eléréséhez szükséges munkához kérte Isten segítségét.

Csepregi Botond, fotók: Kalocsai Richárd

Reformatus.hu

Csáti Szabó Lajos útban első püspöki igehirdetése felé

Közgyűlés Királyhágómelléken

Lukács József szilágynagyfalui lelkipásztort választotta egyházkerületi főjegyzővé a Királyhágómelléki Egyházkerület november 18-án megtartott közgyűlése.

A Romániai Református Egyház Zsinatának határozata értelmében Forró László hegyközkovácsi lelkipásztornak nem volt meg a 15 éves rendes lelkipásztori szolgálati ideje, ezért a főjegyzői tisztséget nem tölthette be. A közgyűlés helyette Lukács József szilágynagyfalui lelkipásztort választotta az egyházkerület főjegyzőjévé.

A közgyűlés elrendelte Babeş-Ardai Erika hegyközkovácsi, Berke Eszter nagyvár-

rogériuszi, Tóbiás Tiborné Csiki Emőke Piroska nagyvár-velencei segédlelkész, valamint Erdei Árva István szamoskőrödi és Kürti Tamás pelekesi helyettes lelkész rendes lelkipásztorrá való felszentelését.

Pro Ecclesia Díjjal tüntették ki a Batizi, Arad-Gáji és Szilágyperencesi Református Egyházközösséget, valamint Márkus László szilágyosomyói egyházmegyei főgondnokot és Hermann Schaefer németországi egyházi alapítványi elnököt. Pro Partium Díjban részesült a hollandiai KOEN Alapítvány, valamint Kéri Gáspár székelyhídi presbiter és tájházalapító, és Szabó Terézia, a Szatmári Református Gimnázium

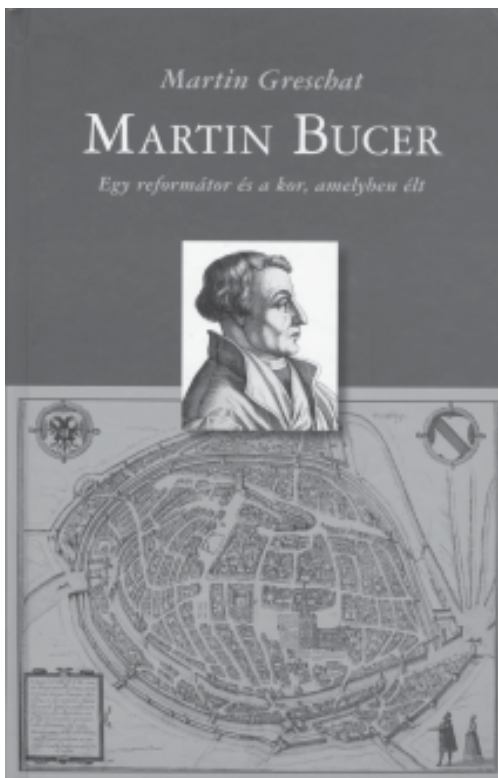
alapító igazgatója.

A közgyűlés tárgyalt az érmindszenti Ady Központról, továbbá jóváhagyta Kölcsey Ferenc szódemeteri szülőházának emlékházzá való átalakítását és egy egyházi, nemzeti zarándokhely kiépítését. Méltatlannak találják, hogy Kölcsey szülőföldje mindeddig nem kapta meg a megérdemelt figyelmet, és felszólítanak minden nemzeti érzelmű intézményt és személyt a nemzeti zarándokhely támogatására.

forrás: a KRE Tájékoztatói Szolgálat

Könyvajánló

„A reformáció korának kevés alakja annyira elfeledett, mint ez a 16. századi ember, aki egyszerre volt teológus, egyházi személyiség, politikus és keresztyén. A korszak specialistái természetesen jól ismerik a nevét és legalább néhány művét. De rajtuk kívül sokan csak keveset, vagy semmit sem tudnak arról az emberről, aki egykor nemcsak a német, hanem az európai egyháztörténetnek is az egyik legfontosabb és legnagyobb hatású személyisége volt. Tekintélye nem utolsósorban azon alapult, hogy egész életében – a keresztyének közötti viták és a fokozódó széttagoltság korában – kölcsönös megértésre és megegyezésre törekedett, egyáltalán nem csupán a reformáció táborán belül, hanem a nyugati keresztyénség gyorsan mélyülő kettészakadására tekintettel is. Mindez arra készítetett, hogy korával és az őt körülvevő világgal együtt mutassam be Bucert: mint olyan embert, aki a késő középkor feltételeiben és struktúráiban gyökerezett..., azután belesodródott a 16. századi nagy szellemi, társadalmi és politikai átalakulásba... Úgy vélem ugyanis, hogy csak a Bucert körülvevő, számára kiindulópontot jelentő, s ennyiben őt meghatározó környezetben és korban elhelyezve kerülheti el az életrajzíró azt a veszélyt, hogy őt tegye a történelem középpontjává. Az Bucer természetesen nem volt. Egy jelentős, színes, izgalmas kor gyermeke viszont igen. Azt tartottam fontosnak, hogy bemutassam, hogyan élt és cselekedett valaki ebben a valóságban; egy olyan ember, aki egyre inkább hajlandó, majd képes is volt arra, hogy bizonyos határok között maga is befolyásolja a változást.” (Részlet az Előszóból)

GYEREKEKNEK :

Bibliai történetek gyerekeknek	3,30 Euro
Első képes bibliám (magyar-angol)	8,40
Jézushoz jöjjetek	
-imakönyv fiataloknak	3,50
KONFIRMANDUSOKNAK	
KIS KÁTÉ	1,-

ÉNEKSKÖNYVEK:

- Nagybetűs énekeskönyv	7,70
- Középméretű énekes könyv	5,50
- Kisméretű énekeskönyv	5,80
- Halleluja énekeskönyv	3,35

BIBLIÁK

Károlyi fordítású standart méret	11,90
Károlyi fordítású családi Biblia	19,75
Újfordítású standart méret	15,55
Újfordítású családi Biblia	15,60

IMAKÖNYVEK

Szikszai imakönyv	9,80
A Sionnak hegyén	2,10
Örömben és bánatban	3,90

EMLÉKLAPOK

Konfirmációi és házasságkötési emléklap 0,50

CÍMÜNK: Ref. Lelkészi Hivatal 076 74 Drahnov 216.

Telefon és E-mail: 056 6282560, csoma@copusnet.net

Hajnalcsillag koncertek

A beregszászi református gyülekezet ifjúsági zenekara, a Hajnalcsillag, evangelizációs koncert-körutat szervez Felvidéken, istentiszteleti alkalmakkal összekötve, melyeken igét hirdet Tarackózi Ferenc, beregszászi lelképásztor.

A koncertkörút célja, hogy használt gyermekruhát gyűjtsön a Sámuel Alapítvány család típusú gyermekotthonai számára. A Sámuel Alapítvány 6 családtípusú gyermekotthont tart fent Beregszászban és a környező falvakban. Segítségével családonként 8-11 gyermek nevelkedik békességben, a családi kör biztonságában és az Úr félelmében.

Az ő megsegítésükre gyűjtünk jó állapotban megőrzött használt gyermekruhákat. (2 - 3 éves kortól felnőtt méretekig)

A gyermekek között nevelkedik egy liszt- és tejérzékeny kislány is, akinek étkeztetése nagy gondot jelent a szülők számára, mivel a speciális ételek és alapanyagok beszerzése Ukrajnában nagyon nehéz feladat. Ha tehát, a jószívű adakozók között volna olyan, aki könnyebben hozzájut glutén- és laktózmentes termékekhez, ezt is szívesen fogadjuk és továbbítjuk a családnak.

A zenés istentiszteletek a következő helyszíneken, időpontokban lesznek megtartva: december 10-én szombaton Gömörhorkán, 16.00 órai kezdettel, vasárnap 10.00 órakor Rozsnyón, és délután 15.00 órakor Rimaszombatban. A koncertekre a szervezők mindenkit nagy szeretettel várnak.

Az adományok elszállítása december 12-18. között várható.

Szeretettel:

Mikosné Szabó Annamária

REFORMÁTUS
Újság

Gyülekezeti tájékoztató, **kiadja és terjeszti** a Deregyői Református Keresztyén Gyülekezet.

Szerkesztőség: Fülöp Sándor (főszerkesztő) • Kraus Viktor (szerkesztő) • Csoma Annamária (szerkesztő) • Györky Szilvia (felelős szerkesztő) • **Nyomja:** Györky Marián - MS PRINT

Cím: 076 74 Drahnov-Deregyő 216, **Tel.:** 056/6282560, **Fax:** 056/6395396, **E-mail:** csoma@copusnet.net

Megrendelhető a Református Lelkészi Hivatalokban vagy az újság címén

Reg. szám 11/94.